

Arrest

nr. 238 244 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2019 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 8 juli 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

Op 18 juli 2018 verkreeg verzoekende partij de vluchtelingenstatus in Griekenland. De verzoekende partij is in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 11 december 2019 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Deze beslissing werd aan de verzoekende partij bij aangetekende brief van 11 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U werd geboren op 14 juli 1992 in Damascus, meer bepaald in Hajar al Aswat, te Syrië. U heeft de Syrische nationaliteit. U groeide op in de wijk al Thawra. U ging naar school tot het 1ste middelbaar. Vervolgens ging u werken als kok. Omstreeks 2013 werd u door het regime aangehouden aan een checkpoint omwille van de herkomst van uw vader uit Daraa en omwille van het feit dat u een bewoner was van Hajar al Aswat. Na 9 maanden detentie bij de Militaire veiligheidsdienst die gepaard ging met ernstige martelingen werd u zogezegd vrijgelaten doch onmiddellijk gedwongen om uw verplichte legerdienst te vervullen. U werd gestationeerd in Homs waar u zich moest aansluiten bij eenheid 18. U deserteerde evenwel tijdens een verlof en vluchtte naar Tal al Mneem, gelegen op het platteland van Damascus en onder controle van de oppositie teneinde aan het regime te ontkomen. U ontmoette uw echtgenote, inmiddels ex-partner S. H. (...) in Tal al Mneem. In 2015 en 2016 werden uw zoon en dochter in Tal al Mneem geboren. U woonde gedurende 3,5 jaar in Tal al Mneem. Omstreeks 2017 werden u en uw gezin vanuit Tal Al Mneem in het kader van een overeenkomst tussen de oppositie en het Syrische regime, overgebracht naar de provincie Idlib, meer bepaald naar de stad Ariha waar Jabhat an Nusra de macht in handen had. Gezien de preciaire veiligheidssituatie ten gevolge van de vele bombardementen door het regime, besloot u Syrië te verlaten. U slaagde erin in september 2017 naar Turkije te vluchten. Na ongeveer 3 maanden en verschillende pogingen, slaagde u erin om Griekenland te bereiken. U diende omstreeks 9 februari 2018 een verzoek in om internationale bescherming bij de Griekse autoriteiten. Gezien uw toenmalige echtgenote op dat moment hoogzwanger was, werd u overgeplaatst naar het Griekse vasteland, meer bepaald naar een opvangcentrum in de buurt van Athene. In maart van dat jaar werd uw jongste zoon, A. (...), geboren. In maand 7 van 2018 zou het kamp zijn aangevallen door Nazi's. Er zouden een aantal caravans in brand zijn gestoken. Zo zou er een molotov-cocktail in uw caravan naar binnen zijn gegooid. Deze zou op de voet van uw oudste dochter zijn gevallen waardoor zij gewond raakte. In de 7de of 8ste maand van 2018 kreeg u een eigen woning toebedeeld in Athene. Tegen het einde van 2018 zouden u en uw gezinsleden het statuut van vluchteling hebben gekregen. U kreeg op dat moment tevens bericht dat u 30 dagen de tijd had om een andere woning te zoeken. U kreeg ook nog een maand onderhoudsgeld. U trok met uw gezin in bij een vriend. In januari 2019 zou iemand met een molotovcocktail hebben gegooid naar een bushalte waar u en andere mensen met een duidelijke migratieachtergrond, stonden te wachten. Ondertussen waren er ook echtelijke problemen ontstaan tussen u en uw toenmalige echtgenote. In maart 2019 zou zij u en de kinderen hebben verlaten en een relatie zijn begonnen met een Irakese vriend. Ruim een maand later hertrouwde u met Z. A. D. (CG X en OV X), een Syrische staatsburger, afkomstig uit al Yarmouk, Damascus en ook erkend vluchteling in Griekenland. Gezien de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland en de onveilige situatie, besloot u in juni 2018 Griekenland te verlaten. U reisde samen met uw 3 kinderen en uw echtgenote door naar België en diende er op 18 juni 2019 een verzoek in om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw gezinssamenstelling, kopie van de 1ste pagina uit het familieboekje van uw vader, een origineel familieboekje afgeleverd in 2014, een origineel religieus huwelijksattest dd. 15/4/2019, een origineel medisch attest van uw dochter B. (...) dd. 12/08/2019, een medisch attest op uw eigen naam ivm. verwondingen afgeleverd dd. 12/09/2019, een originele huwelijksakte met uw eerste echtgenote, een kopie van een attest van UNHCR op naam van uw huidige partner Z.A.D.(...) en tenslotte een medisch attest van uw zoon A. (...) dd. 25/09/2019.

U stelt voorop niet terug te kunnen keren naar Griekenland omdat u vreest er op straat terecht te komen, het leven er erg moeilijk is daar het vluchtelingenstatuut u in Griekenland geen rechten en bescherming biedt. Eveneens haalt u aan niet naar Syrië te kunnen terugkeren gezien u in 2013 deserteerde uit het Syrische regeringsleger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u op 18 juli 2018 in Griekenland internationale bescherming kreeg, u verkreeg er de vluchtelingenstatus (info "Hellenic Republic, Ministry of Migration Policy-Asylum Service", dd. 4.11.2019).

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat door het bekomen van uw verblijfstitel op uzelf bent aangewezen, nl. dat er geen mogelijkheid is tot ondersteuning van de Griekse autoriteiten (CGVS I, p. 9). Daarnaast haalt u aan dat u slachtoffer bent geworden van racistische incidenten in Griekenland en beweert u dat u daarbij niet op bescherming kon rekenen van de Griekse politie (CGVS I, p. 12, 15).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende levensomstandigheden aan in Griekenland. U hekelt de toegang tot huisvesting en werk, scholing, gezondheidszorg alsook de gebrekkige ondersteuning van de Griekse autoriteiten (CGVS I, p. 9, Zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ). In dit verband dient vooreerst te worden aangestipt dat u verklaarde omstreeks juli of augustus 2018 een eigen woning in Athene toegewezen te hebben gekregen door een niet-gouvernementele

organisatie of NGO (CGVS I, p. 10). Omstreeks dezelfde periode werd u de vluchtelingenstatus toegewezen. U gaf vervolgens aan na de toekenning van het vluchtelingenstatuut, nog vier maanden in betreffende woning te hebben gewoond (CGVS I, p. 10). Bovendien kreeg u gedurende deze periode bovenop uw huisvesting, een leefloon van 450€ per maand voor het hele gezin (CGVS I, p. 11).

Zondermeer vooropstellen dat u geen ondersteuning heeft gekregen in Griekenland van de autoriteiten noch van NGO's, strookt bijgevolg niet met uw verklaringen als dusdanig.

Uit uw verklaringen blijkt bovenal dat het niet uw intentie was om in Griekenland te blijven (CGVS I, p. 11). Ook uit uw handelen kan niet worden opgemaakt dat u doorgedreven inspanningen heeft geleverd om uw weg te vinden in de Griekse samenleving. Ofschoon uit informatie blijkt dat u reeds op 18 juli 2018 het statuut van vluchteling werd toegekend, verklaart u slechts in december 2018 van de Griekse autoriteiten te hebben vernomen dat u werd erkend. U verliet Griekenland in juni 2019, nog geen jaar nadat u de vluchtelingenstatus werd toegekend. U bevroegd over welke concrete inspanningen u heeft geleverd om de Griekse taal te leren, stelt u in eerste instantie voorop dat er geen taalonderwijs was in Griekenland. U past evenwel uw verklaringen aan en stelt dat er wel degelijk instanties zijn waar taalonderwijs kan worden gevolgd, doch de Arabieren zouden er gediscrimineerd worden (CGVS I, p. 11). U gevraagd of u zich heeft aangemeld bij een dergelijk instituut antwoordt u negatief, daar u niet de intentie had om zich te settelen in Griekenland (CGVS I, p. 11). Dit antwoord is veelzeggend. Nergens blijkt uit verklaringen dat u op enig moment een serieuze inspanning heeft ondernomen om de Griekse taal onder de knie te krijgen, toch de sleutel tot de arbeidsmarkt en de samenleving als dusdanig (CGVS, p. 12). In verband met de scholing van uw kinderen die respectievelijk in 2015, 2016 en 2018 werden geboren, stelt u voorop dat ze niet naar school mochten gaan. Gezien uw oudste dochter in 2018 slechts 3 jaar oud was, hadden uw kinderen op dat moment nog niet de schoolgaande leeftijd bereikt. Op geen enkele wijze toont u dan ook aan dat uw kinderen in Griekenland geen recht zouden hebben gehad op onderwijs of dat de toegang tot onderwijs zou worden belemmerd omwille van hun achtergrond (CGVS I, p. 3).

Gezien u heeft nagelaten zich het Grieks machtig te maken, kan evenmin worden vooropgesteld dat u serieuze inspanningen heeft geleverd om werk te vinden. In dit verband dient verder te worden aangestipt dat u verklaarde gedurende 3 maanden in een restaurant te hebben gewerkt. U geeft aan dat u zou zijn gestopt met werken omdat het restaurant zou zijn gesloten alsook zou u een nieuwe werkvergunning moeten voorleggen. U stelt voorop dat u een dergelijke werkvergunning niet werd afgeleverd omdat u het Grieks niet machtig was, waardoor het dus feitelijk niet toegelaten zou zijn om te werken (CGVS, p. 12). Gezien u op 18 juli 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend, kan niet worden ingezien waarom u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Overeenkomstig artikel 26 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat ondermeer de toegang tot werk regelt, is er sprake van een onmiddellijke toegang tot de arbeidsmarkt voor personen die internationale bescherming genieten. Uw uitleg, namelijk dat u aan bijkomende voorwaarden moest voldoen om toegang te krijgen tot de Griekse arbeidsmarkt, kan dan ook niet worden gevolgd. In verband met uw huisvesting dient te worden opgemerkt dat u verklaart tot december 2018 van georganiseerde opvang te hebben genoten. Dit impliceert dat er nog 4 maanden na de toekenning van het vluchtelingenstatuut, huisvesting voor u werd voorzien. Zondermeer vooropstellen dat u geen bijstand zou hebben ontvangen, is volgens uw eigen verklaringen feitelijk niet correct. In de periode die volgde zou u bij vrienden hebben gewoond met uw gezin. Na uw huwelijk met Zahra Al Dhaher (X - X) in april 2019, woonde u met haar en uw kinderen, bij vrienden. Uit uw verklaringen blijkt dat beperkte financiële mogelijkheden, het vinden van een geschikte woonst in de weg heeft gestaan (CGVS I, p. 11). Behalve financiële haalt u geen andere belemmeringen aan die de toegang tot het vinden van geschikte huisvesting voor u bemoeilijkte.

Voor het overige kaart u de onveiligheid aan in het opvangkamp gelegen in de omgeving van Athene. Daarnaast zou u slachtoffer zijn geworden van racistische incidenten in Athene. In verband met de onveiligheid in het opvangcentrum verwijst u naar een inval door neonazi's, die het opvangkamp zouden hebben aangevallen met Molotov-cocktails en die op de vuist zouden zijn gegaan met de aanwezige Koerden (CGVS I, p. 12-13). U verklaarde in dit verband dat uw dochter Boushra door een molotov-cocktail zou zijn geraakt aan haar been en brandwonden zou hebben opgelopen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat het medisch attest dd. 12/08/2019 dat u neerlegt, een litteken op de voet vermeld dat ovaal van vorm is en een diameter heeft van 4 op 1 cm. Indien een molotov-cocktail daadwerkelijk

terecht zou zijn gekomen op de voet van uw dochter en zij hierdoor brandwonden zou hebben opgelopen, kan worden gesteld dat een dergelijke incident andere littekens zou hebben veroorzaakt dan deze beschreven in betreffend medisch attest. Deze inconsistentie doet de nodige vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van betreffend incident. Indien er al geloof zou kunnen worden aan gehecht, quod non, dient te worden opgemerkt dat u vermeldt dat de Griekse politie tussen kwamen tijdens het incident (CGVS I, p. 12). U voegt er aan toe dat zij verder niets konden doen. Dat de Griekse autoriteiten zonder meer geen actie zouden hebben ondernomen om de daders te vinden, is een loutere blote bewering.

In verband met de molotov-cocktail aanslag in de wijk Amonio in januari 2019 op een bushalte waar u stond te wachten, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw partner geen kennis heeft van dit incident (CGVS X, p. 15). Gezien de ernst van het door u vermelde incident, mag het opmerkelijk worden genoemd dat u hier niet met uw partner over gesproken zou hebben. Daarnaast is het opvallend dat wanneer u tijdens het tweede onderhoud wordt bevraagd over een incident dat plaatsvond in januari 2019, u niet spontaan refereert naar betreffend incident. Andermaal kunnen dan ook vraagtekens worden geplaatst bij de waarachtigheid van uw verklaringen ter zake. Daarnaast dient te worden vooropgesteld dat, mocht er geloof kunnen worden gehecht aan betreffend incident, quod non, u niet aantoot u te hebben gewend tot de Griekse autoriteiten. U stelt in dit verband dat de politie met politieschilden zou hebben toegekeken waaruit u concludeerde dat zij de aanval oogluikend zouden hebben toegestaan. Ook deze verklaringen roepen de nodige vragen op. Gezien het om een plotselinge aanval ging, is het merkwaardig dat de politie met gevechtsuitrusting aanwezig zou zijn geweest. Uw uitleg als zou de politie gezien de veiligheidssituatie er altijd in dergelijke uitrusting rondlopen, kan niet worden gevolgd. Ook uw uitleg als zou u geen aangifte hebben gedaan, juist omdat er politie aanwezig was, kan niet worden bijgetreden. In uw hoedanigheid van slachtoffer was het immers belangrijk om alsnog klacht neer te leggen. Uw conclusie dat de Griekse autoriteiten bewust geen actie zouden ondernomen is slechts een loutere bewering, gezien u heeft nalaten klacht neer te leggen bij de Griekse autoriteiten. Uit voorafgaande maakt u dan ook op geen enkele wijze aannemelijk dat er vanwege de plaatselijke autoriteiten sprake zou zijn van een gebrek aan of onwil tot bescherming van uw persoon en uw familieleden.

Verder haalt u geen andere problemen in Griekenland aan.

Volledigheidshalve dienen de door u neergelegde documenten besproken te worden: een kopie van uw gezinssamenstelling, van de 1ste pagina uit het familieboekje van uw vader alsook een origineel familieboekje afgeleverd in 2014, uw origineel religieus huwelijksattest dd. 15/4/2019 alsook originele huwelijksakte met uw eerste echtgenote, bevestigen uw gezinssamenstelling dewelke door het CGVS niet wordt betwist. In verband met het origineel medisch attest afgeleverd aan uw dochter Bouchra dd. 12/08/2019 kan worden verwezen naar bovenstaande motivering. Het origineel medisch attest op uw eigen naam afgeleverd dd. 12/09/2019 verwijst naar verwondingen die verband houden met uw situatie in Syrië, die hier niet werd besproken. De informatie vervat in de kopie van een attest van UNHCR op naam van uw huidige partner Z.A.D.(...) wordt evenmin door het CGVS betwist doch heeft in eerste instantie betrekking op de situatie van uw partner in Griekenland.

In verband met het originele medisch attest van uw zoon A. (...) opgesteld dd. 25/09/2019 dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Het verslag spreekt van een algemene geruststellende medische situatie doch maakt melding van een ontwikkelingsachterstand ten gevolge van een gebrek aan psycho-sociale stimulans. Verder werd er hypercholesterolemie gediagnosticeerd, een te hoge hoeveelheid cholesterol in het bloed. Waar in het verslag wordt verwezen naar nood aan stimulans en interactie door de ouders, betwist het CGVS de nood aan medische opvolging niet. Doch uw verklaring dat uw zoon A. (...) in Griekenland niet goed zou zijn behandeld en opgevolgd (CGVS I, p. 14), kan niet zondermeer worden bijgetreden. Daargelaten dat het aspect van medische zorgen in Griekenland, of het gebrek hieraan, strikt genomen niet tot de beoordelingsbevoegdheid van het CGVS behoort, wordt er evenmin op overtuigende wijze door jullie aangetoond dat er geen toegang was tot de reguliere gezondheidszorg aldaar. Zo blijkt uit het medische verslag dat uw zoon die werd geboren in Griekenland, gedurende 2 maanden na zijn geboorte werd behandeld op de afdeling neonatologie (CGVS I, p. 12). Uit datzelfde medische rapport blijkt dat u reeds voedingsadviezen werden verstrekt door artsen in Griekenland met betrekking tot uw zoon A. (...). Wederom wordt herhaald dat u niet in staat bent om op gefundeerde wijze te staven dat jullie tijdens een toekomstig verblijf in Griekenland geen beroep zouden kunnen doen op ondersteuning specifiek voor wat betreft de gezondheidstoestand van uw zoon A. (...). In de marge dient nog opgemerkt dat u zich voor wat betreft medische problemen tot de geijkte procedure dient te wenden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw partner Z.A.D.(...) (CG 19/18013) eveneens een beslissing van niet-ontvankelijk verzoek werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij voert vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale

bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partij meent aldus dat de commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet *“uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen”*. De verzoekende partij meent echter dat *in casu* haar situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partij stipt aan dat haar jongste zoon een psychomotorische achterstand heeft door vroeggeboorte en dat het uiterst kwetsbaar profiel aldus niet in twijfel kan worden getrokken.

Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaart de verzoekende partij vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

In hoofdorde vraagt de verzoekende partij erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel is dat de Commissaris-generaal meerdere elementen van haar relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de vluchtelingenstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partij *“essentieel”* is om haar vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij meent dat zij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij stelt dat zij zich niet kan beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stelt zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In *“uiterst”* ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te vernietigen. Zij meent dat haar relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de Commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de status van vluchteling in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar *“de implicaties van deze status”*. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De Commissaris-generaal schendt volgens haar immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door *“te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico’s op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland”*. Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, acht de verzoekende partij het noodzakelijk om haar situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen

indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 4 juli 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 12 september 2019, p.10).

De verzoekende partij betwist dit niet in haar verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partij thans niet langer de vluchtelingenstatus in Griekenland zou genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) haar basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en haar levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en

heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partij kan uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kan de verzoekende partij slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege haar bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partij niet in staat is om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die

internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang is bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet kon beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkreeg teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukt zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen. Zij verwijst hierbij naar talrijke landenrapporten. Daarnaast benadrukt zij dat haar jongste zoon een psychomotorische achterstand heeft door vroeggeboorte.

Uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij ten tijde van het gehoor bij de Commissaris-generaal blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat zij bij aankomst in Griekenland werd ondergebracht in een Vluchtelingenkamp. Later werd zij overgeplaatst naar Athene en ondergebracht in een woning. Zij verbleef in deze woning tot 4 maanden na de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut. Toen diende ze de woning te verlaten. Na het verlaten van deze woonst woonde ze met het hele gezin in bij een vriend. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij steeds huisvesting heeft genoten. *In casu* wordt niet betwist dat de Griekse overheid personen die internationale bescherming genieten in principe verplicht hun accommodatie te verlaten na een termijn van zes maanden na het verkrijgen van hun statuut. De Raad wijst er echter op dat logischerwijs de Griekse overheid accommodaties die bedoeld zijn voor de huisvesting van verzoekers om internationale bescherming opnieuw ter beschikking stelt voor deze personen. In deze kan worden verwacht dat de verzoekende partij en haar gezin zelfstandig op zoek gaan naar een woning in Griekenland. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij hier de nodige inspanningen voor heeft gedaan, nu zij kort nadat zij haar woning diende te verlaten naar België is gekomen. De verzoekende partij toont evenmin aan dat het compleet onmogelijk zou zijn voor zichzelf en haar gezin om elders onderdak te vinden, temeer zij er reeds in slaagde om met het hele gezin bij een vriend in te wonen. Verder blijkt uit haar verklaringen dat zij als gezin over een leefloon van 450 euro beschikte. Dit leefloon werd stopgezet na het verkrijgen van de internationale bescherming. Echter blijkt niet dat de verzoekende partij nadien nog concrete stappen heeft ondernomen om enige vorm van bijstand te verkrijgen. Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij ook aanhaalt blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partij niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij haar terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat zij Griekenland kon verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikt of beroep kan doen op personen die haar bijstaan. Daarnaast verklaarde de verzoekende partij ook nog dat zij een broer heeft die in Duitsland woont en die haar af en toe geld toestuurde.

De verzoekende partij stipt ook nog aan dat haar zoon geboren is met een psychomotorische achterstand en dat zij dus duidelijk een kwetsbaar profiel heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een medisch attest voorlegde aan de Commissaris-generaal

aangaande de problematiek van haar zoon. De Commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing wat volgt:

“In verband met het originele medisch attest van uw zoon A. (...) opgesteld dd. 25/09/2019 dienen volgende opmerkingen te worden gemaakt. Het verslag spreekt van een algemene geruststellende medische situatie doch maakt melding van een ontwikkelingsachterstand ten gevolge van een gebrek aan psycho-sociale stimulans. Verder werd er hypercholesterolemie gediagnosticeerd, een te hoge hoeveelheid cholesterol in het bloed. Waar in het verslag wordt verwezen naar nood aan stimulans en interactie door de ouders, betwist het CGVS de nood aan medische opvolging niet. Doch uw verklaring dat uw zoon A. (...) in Griekenland niet goed zou zijn behandeld en opgevolgd (CGVS I, p. 14), kan niet zondermeer worden bijgetreden. Daargelaten dat het aspect van medische zorgen in Griekenland, of het gebrek hieraan, strikt genomen niet tot de beoordelingsbevoegdheid van het CGVS behoort, wordt er evenmin op overtuigende wijze door jullie aangetoond dat er geen toegang was tot de reguliere gezondheidszorg aldaar. Zo blijkt uit het medische verslag dat uw zoon die werd geboren in Griekenland, gedurende 2 maanden na zijn geboorte werd behandeld op de afdeling neonatologie (CGVS I, p. 12). Uit datzelfde medische rapport blijkt dat u reeds voedingsadviezen werden verstrekt door artsen in Griekenland met betrekking tot uw zoon A. (...). Wederom wordt herhaald dat u niet in staat bent om op gefundeerde wijze te staven dat jullie tijdens een toekomstig verblijf in Griekenland geen beroep zouden kunnen doen op ondersteuning specifiek voor wat betreft de gezondheidstoestand van uw zoon A. (...). In de marge dient nog opgemerkt dat u zich voor wat betreft medische problemen tot de geijkte procedure dient te wenden.”

Hieruit blijkt dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met het bijgebrachte medisch attest en de nood aan medische opvolging niet betwist. Terecht stelt de Commissaris-generaal dat zij wel degelijk toegang heeft gehad tot de reguliere gezondheidszorg en dat ook in Griekenland reeds voedingsadviezen werden verschaft. Dit blijkt uit het medisch attest dat door de verzoekende partij werd neergelegd. Zij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat dit niet meer het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland. Naar het oordeel van de Raad werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het kwetsbare profiel van het minderjarig zoontje dat medische verzorging behoeft. Zijn situatie werd individueel beoordeeld met betrekking tot de voorzienbare levensomstandigheden in Griekenland op basis van de situatie op het ogenblik van zijn vertrek uit Griekenland. Zo de situatie in België dermate gewijzigd zou zijn staat het haar vrij om gebruik te maken van de geijkte procedure zijnde de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op dit punt laat haar betoog niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verder dient te worden aangegeven dat de verwijzing naar rapporten waarin wordt verduidelijkt dat de gezondheidssector in Griekenland onder druk staat ingevolge opeenvolgende besparingen, niet aantoonde dat de noodzakelijke medische hulp niet kan worden verkregen. Uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Zo blijkt dat haar zoontje bij de geboorte op neonatologie heeft gelegen en dat zij in het kamp waar zij eerst vertoefde beroep kunnen doen op de medische dienst. Verder blijkt ook het door haar aangebrachte medisch attest dat zij ook in Griekenland voedingsadviezen verkreeg van artsen. De aangebrachte informatie toont overigens aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook vluchtelingen een beroep kunnen doen. Uit het voormelde blijkt niet dat er geen toegang is tot de medische gezondheidszorg.

De Raad stelt vast dat uit de persoonlijke verklaringen van de verzoekende partij heel duidelijk blijkt dat zij nooit de intentie heeft gehad om een duurzaam leven uit te bouwen in Griekenland. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij immers dat België van in het begin haar doel was en ook voor de Commissaris-generaal herhaalde ze dat ze niet de intentie had om zich in Griekenland te settelen. Deze verklaringen ondermijnen haar eigen verklaring als zou ze Griekenland verlaten hebben omdat ze dreigde op straat te belanden en niet meer in staat zou zijn om haar kinderen te onderhouden of geen toegang zou hebben tot de medische zorg.

In zoverre de verzoekende partij citeert uit algemene rapporten om aan te tonen dat er aanzienlijke problemen zijn in Griekenland voor wat betreft integratiemogelijkheden, onderwijs en toegang tot de arbeidsmarkt, merkt de Raad op dat uit haar eigen verklaringen niet blijkt dat de verzoekende partij een poging ondernam om taallessen te volgen. Ze verklaarde immers dat ze zich niet heeft aangemeld bij een school omdat ze zich niet in Griekenland wou settelen en dat ze de taal van het land waar ze zich wil settelen wil leren. Uit voormelde verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partij een ernstige poging

ondernam om zich te integreren in de Griekse maatschappij. Bovendien moet ook worden benadrukt dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich enkel kan integreren en de Griekse taal kan aanleren indien er hiertoe een (gratis) onderwijsaanbod van de overheid is. Een taal kan ook worden aangeleerd door zelfstudie en door actief contacten te onderhouden met andere personen, bv. door vrijwilligerswerk, enz... De wil om een taal aan te leren moet er wel zijn en in casu blijkt niet dat die wil aanwezig is. Wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt verklaarde de verzoekende partij dat ze gedurende een bepaalde periode gewerkt heeft als kok, maar dat ze na een bepaalde tijd een arbeidsvergunning diende voor te leggen. Ze beweert dat je enkel kan werken als je een arbeidsvergunning hebt en de taal kent. Vooreerst merkt de Raad op dat voor de uitoefening van bepaalde beroepen geen uitgebreide talenkennis vereist is. Daarnaast blijkt uit de rapporten die de verzoekende partij citeert dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus wordt toegekend een volledige en automatische toegang hebben tot de Griekse arbeidsmarkt en dat een arbeidskaart niet vereist is. Niettegenstaande het niet betwist wordt dat het moeilijk is om een officiële arbeidsbetrekking te verwerven, kan worden opgemerkt dat het voor Griekse staatsburgers ook moeilijk is om werk te vinden. Dit betekent echter niet dat het onmogelijk is om werk te vinden, hetgeen overigens blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij. De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om in Griekenland te worden tewerkgesteld. Het gegeven dat veel mensen in Griekenland werkloos zijn en dat er veel competitie bestaat op de arbeidsmarkt wordt niet betwist, maar dit houdt niet in dat moet besloten worden dat werkloze vreemdelingen in dat land automatisch in een situatie van verregaande deprivatie terechtkomen. Er blijkt niet dat de administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te verkrijgen. Het feit dat vreemdelingen vaak niet conform de wet en in slechte omstandigheden tewerkgesteld zijn en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs uitgebuit werden door hun werkgever is niet van die aard dat kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij zelf bij gebrek aan een inkomen of bijstand in een situatie dreigt terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Waar ze ook nog stelt dat er problemen zijn met het onderwijs, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij een poging heeft ondernomen om haar kinderen in een school in te schrijven. Ze verklaarde dat haar dochtertje van 4 jaar niet gevaccineerd was, zodat zij haar niet naar school kon sturen. De verzoekende partij toont niet op concrete wijze aan dat haar kinderen geen recht zouden hebben op onderwijs of dat hen de toegang tot onderwijs zal worden ontnomen. Hierbij kan nog worden aangestipt dat de kinderen van de verzoekende partij de schoolleeftijd nog niet hadden bereikt in Griekenland, zodat het duidelijk is dat de verzoekende partij zich beperkt tot blote beweringen. De Raad kan uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij en de aangehaalde citaten uit algemene rapporten, niet besluiten dat zij in Griekenland in een situatie zal terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij wordt onderworpen aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partij citeert dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. De verzoekende partij maakte wel gewag van twee racistische incidenten, doch de geloofwaardigheid van haar relaas wordt op dit punt in twijfel getrokken door de verwerende partij. De verzoekende partij laat deze motieven geheel ongemoeid en toont hiermee niet aan dat deze niet correct zouden zijn. De algemene informatie die de verzoekende partij bijbrengt kan de Raad er niet toe brengen te oordelen een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten.

De verzoekende partij kan derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. De verzoekende partij toont niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft de verzoekende partij evenmin op concrete wijze aannemelijk gemaakt dat zij er moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking heeft gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

Gelet op voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in zoverre zij in het verzoekschrift stelt dat er geen individuele beoordeling van haar zaak is gebeurd.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partij *in concreto* aantoont dat zij in een situatie zou belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partij de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij gaat in het verzoekschrift nog in op haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar land van herkomst en meent dan ook dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in Griekenland als vluchteling is erkend.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij geen elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”*

Gezien het voorgaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd in haar betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat haar in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève, artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2,48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laat zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

Het door de verzoekende partij aangevoerde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU